

- člen dělivý doprovází podstatná jména nepočitatelná (na jednotky či kusy), tj. taková, která vyjadřuje:
- a) buď hmotu, látku nebo blíže neurčenou část dělitelného množství, např. *du vin víno, de la bière pivo, de l'argent peníze, de l'eau voda, des légumes zelenina, des épinards špenát, des épices koření* apod.
- b) nebo pojmy abstraktní, např. *du courage odvaha, de la patience trpělivost* apod.

Pro určenosť podstatného jména ve větném nebo situačním kontextu je rozhodující především hledisko adresáta, tj. zda právě on při poslechu sdělení nebo při jeho čtení přesně chápe, koho nebo co příslušné podstatné jméno označuje. Např.: *Fermez la fenêtre. Zavřete (to) okno.* (Adresát přesně ví, které okno má zavřít.) *Fermez une fenêtre. Zavřete (jedno, některé, kterékoli) okno.* (Adresát si může vybrat jedno z otevřených oken, neboť mluvčí neurčil, které z nich má být zavřeno.) – Podobně: *Connaissez-vous un bon médecin? Znáte nějakého dobrého lékaře? Le médecin que nous avons rencontré est le frère de notre voisin.* (Ten) lékař, kterého jsme potkali, je bratr našeho souseda.

Základní funkce členů lze zjednodušeně znázornit v této tabulce:

Podstatné jméno ve významu		
a) obecném b) blíže určeném (jedinečném)		c) blíže neurčeném
ČLEN URČITÝ	ČLEN NEURČITÝ	ČLEN DĚLIVÝ
le (l')	un	du (de l')
la (l')	une	de la (de l')
les	des	des

Pozn. 1. Z tabulky je patrné, že člen určitý má dvě funkce: a) obecnost – např.: *J'aime la musique.* – b) určenosť (jedinečnosť) – např.: *C'est la secrétaire de M. Dupont.* – Jinak řečeno: jeden jazykový prostředek (táž forma) plní dvě různé funkce.

Naproti tomu člen neurčitý a člen dělivý, tj. dva různé jazykové prostředky (dvě různé formy) slouží k vyjádření jediné funkce, a to neurčenosť. Např.: *C'est une secrétaire. Ayez de la patience.*

2. Pomůckou pro správné užívání členů může být toto obecné pravidlo:

Člen určitý volíme tehdy, může-li být nahrazen buď zájmenem *chaque každý, tous les, toutes les všechni, všechny*, tj. ve smyslu obecném, nebo zájmenem ukazovacím *ce tento atd., nebo přivlastňovacím mon můj atd.*, tj. ve smyslu blížšího určení podstatného jména. – Příklady viz výše.

Člen neurčitý patří naopak tam, kde může být nahrazen zájmenem neurčitým *un certain nějaký, jakýsi* nebo *un des, une des jeden z několika, jedna z několika.* – Příklady viz výše.

Člen dělivý u podstatných jmen nepočitatelných odpovídá rovněž českému zájmenu neurčitému *nějaký, některý, kterýkoli.* – Příklady viz výše.

Vedle těchto obecně platných zásad, jimiž se dnes užívání členů ve francouzštině řídí, je ovšem nutno znát jednotlivé odchylinky, které vznikly v průběhu dlouhého vývoje jazyka. Některé z nich se projevují např. užíváním podstatných jmen bez člena v různých ustálených obratech či slovních spojeních vytvořených v dávných dobách, kdy francouzština členy ještě neměla (např. *avoir faim mit hlad, avoir soif mit žízeň, avoir peur mit strach aj.*). Jiné četné odchylinky byly způsobeny analogií nebo jinými jazykovými jevy. K pochopení všech těchto jevů mohou přispět následující podrobnější výklady.

108 UŽÍVÁNÍ ČLENU URČITÉHO

Člen určitý se uplatňuje zvláště v těchto případech:

1. je-li podstatné jméno chápáno obecně:

L'avion est un moyen de transport très rapide.

Les enfants sont curieux.

L'or est plus précieux que le cuivre.

Il faut discerner le bien et le mal.

2. jestliže podstatné jméno již bylo nebo návazně je upřesněno:

Savez-vous qu'un avion s'est écrasé

au sol avec tous ses passagers? –

Oui, j'ai entendu parler de la catastrophe.

Apportez le fromage qui est dans le buffet.

3. jestliže ze situace nebo z jiné souvislosti je zřejmé, koho nebo co příslušné podstatné jméno označuje:

Le fromage est dans le frigidaire.

Letadlo je velmi rychlý dopravní prostředek.

Děti jsou zvídavé.

Zlato je cennější než měd.

Je třeba rozlišovat dobro a zlo.

Víte, že se zřítilo (nějaké) letadlo se všemi cestujícími? –

Ano, slyšel jsem o té katastrofě.

Přines (ten) sýr, který je v příborníku.

Sýr je v chladničce.